

missio

Oktober 2023

INDHOLDSFORTEGNELSE

Leder skriver	2
Om Maria - <i>Pave Benedikt XVI</i>	3
Modeller for evangelisering - <i>QMN</i>	4
Angst for alt nyt - <i>H. A. Egenolf</i>	7
At elske hinanden - <i>Winfried Blasig</i>	8
Den gode strid - <i>Efter Michael Tupec</i>	9
Gud alene er nok - <i>Clemens Dietz</i>	11
Missio	12

MISSIO DANMARK

P. Quang Minh Nguyen
Bernstorffsvej 56
2900 Hellerup

Kontonr: 4183 1686 3564
MobilPay: 57 577
email: missio@missio.dk
<http://missio.dk/>
<https://www.facebook.com/missiodanmark>

REDAKTION

P. Quang Minh Nguyen (ansv. redaktør)
Astrid Margrethe Buhl Andresen
Ann-Lise Aasesdatter
Asbjørn Nordam

Layout: Linh Nguyen
Tryk: Stenby Tryk A/S

Leder skriver

Kære alle.

Alle bibelske læsninger på denne Verdensmissions-søndag cirkler om et tema: Guds omsorg for de nødstedte, de fattige og undertrykte og hans støtte til dem, der arbejder på at skabe retfærdighed og fred. Og det er netop vor tids store udfordring til os alle: At skabe en verden, hvor mennesker kan leve sammen i retfærdighed og fred. Skal vi kunne løse nutidens store problemer, må vi finde sammen uanset race, nationalitet, hudfarve og religion. Kun sammen har vi en fremtid, der er levedygtig.

Den hellige Johannes Paul II vil med sit pontifikat gå over i historien. Først og fremmest vil han blive husket for sin ærlige og helhjertede indsats for retfærdighed og fred mellem nationer og politiske systemer, for forsoning mellem kulturer og religioner. Vi husker hans klare afvisning af at løse konflikter med militære midler og hans gentagne invitation til alle religioner om at deltage i fredsbeden i Assisi.

Det er altså muligt, at kulturer og religioner møder hinanden og også kan bede sammen. Til trods for forskelligheder og uenigheder findes der et fælles anliggende: At overvinde hadet og ligegyldigheden for at sikre menneskeheden og skabningens fremtid. Det må ikke mere være sådan, at mennesker, blot fordi de tilhører en bestemt kultur eller religion bekriger hinanden eller undertrykker hinanden. Alle kulturer har et stort ønske: At mennesker må kunne leve i fred.

Vi må derfor søge nye veje for at sikre retfærdighed og fred for alle mennesker. Vi må afvise, at konflikter kan løses med magt. Vi må i alle lande og på alle kontinenter arbejde ihærdigt på at afskaffe uret og undertrykkelse, sult, vold og misbrug. - alt sammen forhold, der er med til at skabe splid mellem mennesker. Det drejer sig om undervisning og information, som

grundlag for tolerance og forståelse. Dermed ikke sagt, at nutidens største svøbe skal mødes med forståelse og tolerance. Terrorister er kriminelle, der søger at hæfte deres modbydelige vold op på hæderlige motiver. At gå ind for deres motiver og vise forståelse for deres 'frihedskamp', er det samme som at støtte deres aktiviteter. Ondskab skal vi som kristne ikke flirte med. Det onde skal afvises og dets bærere isoleres.

Menneskeheden med alle dens kulturer og religioner har en stor opgave: At skabe en bedre verden, hvor retfærdighed, fred og glæde hersker. Vi kristne burde være de første til at slå ind på forsoningens og tolerancens vej, for det var det, Jesus lærte os og bad os gøre.

Lad os bede Gud hjælpe os med at bekæmpe det onde i og omkring os, i at møde andre mennesker og kulturer med respekt og sammen med alle mennesker af

god vilje, arbejde på en verden, hvor retfærdighed, fred og glæde hersker.

Budskab til verdensmissionssøndagen fra pave Frans er: Hjerter i brand, fødder i bevægelse (jf. Luk 24,13-35). Vi er kaldet til at være aktiv deltagelse i Jesu mission i hans Kirke, som udtrykkes ved kollekten som indsamles ved messen søndag den 29. oktober, og som har til formål, at understøtte missionsarbejde, som udføres af de pavelige missionsselskaber for åndeligt og materielt at hjælpe folkeslag og kirker over hele verden, til gavn for alles frelse. Alle opfordres til at give et bidrag - det er en donation til velgørenhed, der nytter! Tak for jeres støtte og forbøn for missionsarbejdet. Den er til stor velsignelse.

De bedste hilsener

P. Quang Minh Nguyen

Om Maria

Blandt helgenerne er Maria, Herrens moder, et fremragende spejl for al hellighed. I Lukasevangeliet ser vi hendes kærlighedsgerning hos hendes kusine Elisabeth, hvor hun blev "hen ved tre måneder" (Luk 1,56) for at hjælpe hende i slutningen af graviditeten. "Magnificat anima mea Dominum", siger hun ved dette besøg - "Min sjæl ophøjer Herren" - (Luk 1,46) og udtrykker dermed hele sit livsprogram: Ikke at stille sig selv i centrum, men skabe plads til Gud, som hun møder både i bønner og i tjenesten

for næsten - kun på den måde bliver verden god. Maria er stor, netop fordi hun ikke vil gøre sig selv, men Gud stor. Hun er ydmyg: Hun vil intet andet end være Herrens tjenerinde (jf. Luk 1,38.48). Hun ved, at hun kun bidrager til verdens frelse, når hun ikke ønsker at fuldføre sit eget værk, men helt stiller sig til rådighed for Guds virke. Hun er en håbende. Kun fordi hun tror på Guds forjættelser og venter Israels frelse, kan englen komme til hende og kalde hende til den afgørende tjeneste for denne forjættelse. Hun er en troende: "Salig er du, som troede", siger Elisabeth til hende (jf. Luk 1,45). Magnificat er - ligesom et portræt af hendes sjæl - helt vævet af tråde fra den Hellige Skrift, af tråde fra Guds ord. På den måde bliver det klart, at hun virkelig er hjemme i Guds ord, går ud og ind af det. Hun taler og tænker med Guds ord; Guds ord bliver til hendes ord, og hendes ord kommer fra Guds ord. På den måde er det også klart, at hendes tanker følger Guds tanker, at hendes vilje vil det samme med Guds vilje. Fordi hun helt igennem var gennemtrængt af Guds ord, kunne hun blive det menneskevordne Ords mor. Og til slut: Maria er en elskende. Hvordan kunne det være anderledes? Som troende tænker hun i troen med Guds tanker og vil med Guds vilje, hvordan kunne hun så være andet end en elskende? Vi aner det i de stille handlinger, som barndomshistorierne fra evangeliet fortæller. Vi ser det i den diskretion, hvormed hun i Kana er opmærksom på brudefolkenes problemer og bringer dem til Jesus. Vi ser det i den ydmyghed, hvormed hun accepterer at stå i baggrunden under Jesu offentlige virke - i bevidstheden om, at Sønnen

nu skal grundlægge en ny familie, og at moderens time først kommer igen i korsets øjeblik, som jo er Jesu sande time (jf. Joh 2,4; 13,1). Så, når disciplene er flygtet, vil det være hende, der står under korset (jf. Joh 19,25-27); og senere, på pinsedagen, vil disciplene samles omkring hende og vente på Helligåndens komme (jf. ApG 1,14).

Helgenernes liv omfatter ikke kun deres jordiske biografi, men også deres liv og virke hos Gud efter deres død. I helgenerne bliver det klart, at den, der går til Gud, ikke går bort fra menneskene, men først for alvor er dem nær. Det ser vi ingen steder tydeligere end i Maria. Den korsfæstedes ord til disciplen, til Johannes og gennem ham til alle Jesu disciple: "Dér er din mor" (Joh 19,27), bliver gennem alle generationer igen og igen sandt. Maria er virkelig blevet alle troendes mor. Mennesker fra alle tider og verdensdele kommer til hendes moderlige godhed såvel som til hendes jomfruelige renhed og skønhed i deres nød og håb, i deres glæder og lidelser, i deres ensomhed og i fællesskab. Og altid, når de erfarer hendes godheds gave, erfarer de den uudtømmelige kærlighed, som hun skænker af sit hjertes grund. De vidnesbyrd om taknemmelighed, som hun modtager fra alle kontinenter og kulturer, er en anerkendelse af den rene kærlighed, der ikke søger sig selv, men simpelthen kun vil det gode. De troendes hengivenhed viser tillige en ubedragelig sans for, hvordan en sådan kærlighed bliver mulig: Gennem den dybeste forening med Gud, ved at gennemtrænges af ham, bliver den, der har drukket af Guds kærligheds kilde, selv til en kilde, fra hvis "indre der skal rinde strømme af levende vand" (jf. Joh 7,38). Maria, jomfruen, moderen, viser os, hvad kærlighed er, og hvor den har sit udspring, sin stadigt fornyede kraft fra. Til hende betror vi Kirken, dens sendelse i kærlighedens tjeneste:

*Hellige Maria, Guds moder,
du har skænket jorden det sande lys,
Jesus, din Søn – Guds Søn.
Du har helt overladt dig til Guds kald
og er på den måde blevet en kilde til godhed,
som strømmer fra ham.
Vis os Jesus. Før os til ham.
Lær os at kende og elske ham,
så vi også selv kan blive sande elskende
og kilder til levende vand
midt i en tørstende verden.*

Af Pave Benedikt XVI
Fra rundskrivelsen Deus caritas est.

Modeller for evangelisering

En af det andet Vatikankoncils (1962-65) centrale udtalelser er, at kirken 'ifølge sit væsen er missionerende' (Ad Gentes 2). I henhold til koncilets selvopfattelse er evangelisering forkyndelse af evangeliet, dvs. Kristi budskab, fremført ved både livets og ordets vidnesbyrd (Lumen Gentium 35), og det er en opgave for hele Guds folk. Koncilsfædrene var bevidste om den indre sammenhæng mellem evangeliets forkyndelse udadtil og den interne kirkelige reformproces indadtil, når de fastslog: 'Heller ikke i vor tid er kirken uvidende om, hvor stor afstanden er mellem det budskab, den forkynner, og den menneskelige skrøbelighed hos dem, der har fået evangeliet betroet. Uanset hvorledes historien bedømmer disse brist, bør vi være opmærksomme på dem og energisk bekæmpe dem, for at evangeliets udbredelse ikke skal lide overlast (Gaudium et Spes 43).

På den baggrund er det nærliggende at undersøge forskellige former for evangelisering og spørge, hvorvidt forkyndelsen af evangeliet har forbindelse til en intern kirkelig fornyelse. Evangelisering kan opfattes og realiseres på mange måder og har derfor også forskellig indvirkning på kirken indadtil, og der eksisterer - idealtypisk - adskillige modeller, som sideløbende antræffes i kirken.

1. Den doktrinaire evangeliseringsmodel

Den model, der kan kaldes den klassiske, hører hjemme i tiden for de store opdagelser i slutningen af det 15. og begyndelsen af det 16. årh., og den blev anvendt helt til anden verdenskrig. I følge denne model bestod evangelisering især af, at europæiske missionærer arbejdede i Latinamerika, Afrika, Asien og Oceanien. I Europa missionerede man ikke - bortset fra 'folkemissionen', men her bad man for og indsamlede midler til missionen uden for Europa.

I forbindelse med Europas koloniale og imperiale ekspansion i det 19. årh. blev missionen også verdensomspændende. Den katolske kristendom udbredtes under romersk kontrol samtidig med den europæiske civilisations ekspansion. Den tids mission var på alle måder afhængig af Vesten. Af den opstod

en romersk kirke. Oprettet under kolonimagtens beskyttelse blev kirken delvist båret af kolonisatorernes politiske og økonomiske magt. Det var derfor også en kolonial kirke. Evangeliseringen var hovedsagelig beregnet på den almindelige befolkning. Kirken nåede ikke byernes befolkning og de intellektuelle. Derfor var kirken også en landlig kirke. Kirkens teologi var romersk, kirkeretten var vestlig, liturgien latinsk - altså en importeret kirke. Kirken, der var opstået af vestlige missionærers arbejde, var i vidt omfang afhængig af vestlige missionærer og på mange måder også af missionærernes 'moderhuse' i Europa. Det var en klerikal kirke.

Kolonialismens krise og kritikken af det vestlige samfunds holdning til Den tredje Verden har også ramt evangeliseringen og kirken. Fra en næsten selvfølgelig selvsikkerhed vedrørende evangelisering vågnede man ved krisen og kritikken forskrækket op til en 'rådvildhed omkring missionen'. Med afslutningen af anden verdenskrig og grundlæggelsen af internationale organisationer tog afviklingen af kolonisystemet fart. Den politiske uafhængighed, som nogle tidligere kolonimagter tilstod kolonierne, eller som kolonierne selv måtte tilkæmpe sig, gav kolonierne en formel autonomi, men samtidig opstod der en ny økonomisk og politisk afhængighed. Den klassiske form for vestlig kolonialisme var ophørt, men nu som før, eksisterede der et økonomisk og politisk overherredømme på en måde, som man kan kalde neokolonialisme.

Den tredje Verden - det traditionelle 'missionsområde' - tog til orde i verdensoffentligheden og gjorde deres ret gældende. Den nye og opvågnende nationalisme fremhævede deres egne kulturelle og religiøse traditioner. Den 'moderne verden' greb samtidig ind i alle regioner og hjørner af verden og lod ikke den landlige civilisation uberørt. By, industri og teknologi blev toneangivende. 'En omfattende forandring trænger sig på for missionskirken, hvor man ofte har forvekslet evangeliets kraft med Vestens magt, Guds folks fordele med den europæiske civilisations privilegier, og den kristne universalisme med den hvides overherredømmes uniformisme'.

Det var netop under den anden verdenskrig og i tiden derefter, at man i de såkaldte kristne lande fremhævede nødvendigheden af 'folkemission'. Internt i kirken opdagede man lægfolkets rolle. Hele regioner og samfundslag viste sig at være 'ikke-kristne'. Missionsvirksomheden fandt dermed en ny opgave. Hvilke emner beskæftigede 'folkemissionen' sig med?

Synd, helvede og død - og det ud fra en individuel synsvinkel, der helt var rettet mod det hinsidige. Det i missionen virksomme teologiske ordpar: Forløsning - fordømmelse var i denne forbindelse anvendelig.

Den evangelisering, der herefter fulgte, støttede sig dels på kirkens identifikation med visse borgerlige kulturformer, hvor 'forløsning' blev bundet op på at overtage visse kulturelle, politiske og ideologiske værdier, som den såkaldte vestlige kristne civilisation formidlede, dels på en dualisme, hvor forløsning og den konkrete historie intet havde med hinanden at gøre. Missionskirken, som netop udviklede sig i rationalismens og den videnskabelige kritiks tid, var apologetisk.

Netop med dette våben mente man at kunne slå modstanderne: Den byggede på fornuften og på universale og absolutte værdier. Man mente, at kunne bevare troen ren med katekismer - klare spørgsmål og nøjagtige svar - med skolastisk teologi og dens klare definitioner, og med læreembedet, som blev betragtet som ansvarligt for spørgsmål vedrørende tro og moral.

Efter denne model er mission en nødvendighed for at bringe verden lys i mørket og overbringe dem sandheden, der lever i uvidenhed og vantro. Mission skal frelse sjæle. 'Uden for kirken ingen frelse!' - det blev taget helt bogstaveligt. Ved at fordømme andre religioner fordømte man også andre kulturer. Med en religiøs indoktrinering underkendte man samtidig folkets visdom, med en liturgisk, moralsk og teologisk uniformitet blev andres individuelle og kollektive identitet ødelagt, forhindret og undertrykt. Sammenfattende handlede det ved denne form for evangelisering, der var opbygget på bestemte principper, om en doktrinær evangelisering, som et eksportfirma, 'som vil eksportere en europæisk religion - som den hidtil overlegne kultur og civilisation - til

hele verden uden egentlig at ville forandre denne vare'. På en ensidig måde belærte denne mission andre ovenfra. Den anerkendte ikke de andre som værende anderledes, skønt der dog også var tale om undtagelser, men disse undtagelser blev aldrig til officielle og ønskede modeller for evangelisering.

2. Den kerygmatiske evangeliseringsmodel

Med Den tredje Verdens - de såkaldte missionslandes - uafhængighed ændredes også missionens synsvinkel. Uafhængighed af Vesten var samtidig en ny opdagelse af egne kulturelle og religiøse traditioner, som hidtil havde været ubetydelige og foragtet i manges øjne. Bevidstgørelsen af egen historie og egen identitet er en proces, som finder sted i de tidligere missionskirker i Afrika, Asien, Latinamerika og Oceanien. I Europa skete der store forandringer: Europa mistede sin førerposition. I stedet dukkede to supermagter op, USA og Rusland, mens man ikke regnede med Kina. Det var Den kolde Krigs tid og tiden for det økonomiske opsving. En følge heraf var de store folkevandringer. Europas kulturelle og religiøse landskab ændredes og det konfessionelle miljø begyndte at opløses.

Kristendommen udgjorde ikke mere det bærende fundament for den europæiske kultur, der i stigende grad blev mere og mere sekulariseret. Man interesserede sig ikke mere for kristendommen og begyndte at lægge den bag sig. Det var begyndelsen til en tid 'efter kristendommen'. Troen blev en privatsag, religion en 'subkultur'. Videnskabelig rationalitet og demokratisk liberal tænkning blev bestemmende for samfundslivet. Men man skal ikke lade sig narre af alt dette, for den såkaldte folkelige katolicisme var som tidligere levende og bestemmende for hverdagskulturen i mange områder. Den gav livet mening, den formede samfundslivet og var som tidligere nærværende og aktiv i den sociale og politiske verden.

Missionsvidenskabeligt udviklede der sig en ny måde for evangelisering. Fra missioner til mission - sådan kan man beskrive denne ændring. Ganske vist var der tidligere gjort forsøg på at fremhæve evangeliseringens frihed. Kristen tro er ikke dominerende, og den betyder heller ikke en principiel afvisning af andre kulturer. Det viser navne som Bartolomé de Las Casas op, Roberto de Nobili sj og Matteo Ricci sj. Men først sent blev man i kirken helt klar over europæismen, og endnu senere erkendte man nødvendigheden af, at evangelisere i Europa. Man opdagede vigtigheden af mission hos os, og denne mission blev varetaget af apostolske

bevægelser. De overtog evangeliseringsopgaven for de samfundsgrupper, som ikke var kristne eller opfattede sig som 'efter-kristne'. Disse grupper var især at finde i industribyerne og i storbyernes forstæder (Madeleine Delbrél). At evangelisere blandt dem var ikke mulig uden at udvikle en ny opfattelse af mission.

At forkynde evangeliets budskab kunne ikke medføre, at der skulle oprettes kristelige ordninger eller at kirkens strukturer skulle udvides. Det er pålagt alle kristne, at de 'som levende vidner begiver sig ind i samfundets fordærvede og elendige områder, sådan som Jesus gjorde det. Man behøver blot at tænke på arbejderpræsterne. Da man fandt ud af, at store dele af det hidtil kristne samfund havde vendt kirken ryggen eller ikke længere opfattede sig som kristent, medførte det, at man udtænkte og forstod pastoralt arbejde som et missionsarbejde. Med bogen 'France - pays de mission?', som Yves Daniel og Henry Gopdin udgav i 1943, blev der åbent en religionssociologisk perspektiv i stedet for en geografisk syn på mission

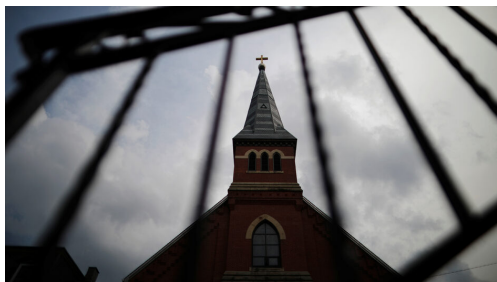
Før koncilet havde man ofte anvendt ordet 'mission' for det kirkelige arbejde på vore breddegrader. Konsekvenserne, som den nye situation affødte, gik for mange kristne, som indlod sig på det nye, i en helt anden retning. Mange begyndte at distancere sig fra kirkens officielle strukturer, mens officielle kirkelige myndigheder omvendt havde vanskeligheder med de nye eksperimenter. Man anså kirkens enhed og ortodoksien for truet.

Snart viste der sig to tendenser for kirkeligt arbejde. På den ene side opfattede man den kristne opgave som mission eller som vidnesbyrd, på den anden side var kirkens opgave orienteret omkring menigheden og sakramenterne. Her kan man erindre sig den liturgiske bevægelse og missionariske fornyelser. 'De mest åbne og storsindede blandt præster og lægfolk, som beskæftigede sig med den nye mission, erkendte, at mission så at sige har behov for at blive født på ny. De, der troede, at man kun behøvede at komme og udbasunere den sandhed, man sad inde med - og det endog 'ovenfra' - blev skuffede; Missionærene kunne kun nedefra og meget ydmygt betræde en verden, som var fremmed. At være missionær, sagde man dengang, betyder skæbnefællesskab idet man sammen må gå gennem tykt og tyndt'. Det drejede sig altså om at forstå evangeliet på en anden måde og at søge nye veje for evangeliseringen. Hvordan så den tilsvarende teologi ud?

De missionsteologiske overvejelser er kendetegnet (Fortsat side 10)

ANGST

for alt nyt

Mange mennesker har angst for alt nyt og fremmedartet, og det kommer til udtryk både i hjemmene og i vores kristne menigheder. Der bygges barrierer, kontakter afbrydes, man isolerer sig, ligger under for fordomme og bagtalelser, og stridigheder får god grobund.

Som kristne ved vi, at en sådan holdning er fundamentalt ukristelig. Hvor Guds kærlighed forkyndes, skal mennesker åbent og imødekommende omgås hinanden og derved gøre Guds kærlighed synlig for verden omkring os.

I sit brev til menigheden i Rom skrev Paulus: 'Vær hinanden hengivne i broderkærlighed, kappes om at vise hinanden agtelse...Vær med til at hjælpe de hellige, når de har behov for hjælp. Læg vægt på at være gæstfrie' (Rom. 12, 10.13). Vi har ofte hørt Paulus' ord og formaning, men det er vanskeligt at efterleve i praksis både for den enkelte og for den kristne menighed, som ofte reagerer mod alt nyt og fremmedartet med mistro, afvisning og lukkethed. Især i menigheder, hvor gamle traditioner er toneangivende, risikerer de troende at isolere sig og afvise alt nyt og fremmedartet.

Den mistroiske og afvisende holdning er imidlertid ikke et nyt fænomen -også den allertidligste urkirke i Jerusalem måtte gøre sig den erfaring. Man havde i den menighed fundet sammen om en bestemt livsform, og da Paulus kom, mødte de ham som tidligere fjende og forfølger af menigheden, som nu "pludselig" ønskede at blive medlem af menigheden. Det var en stor udfordring for menigheden, og for Paulus var det heller ikke ligetil at anmode om at blive medlem af den menighed, han havde forfulgt.

Til alle tider har "virkelighedens verden" været en udfordring for den kristne kirke - sådan er det også

i dag. De strukturelle ændringer i by og på land, menneskers store mobilitet med hyppige flytninger inden for og uden for landets grænser, de mange indvandrere - dette og meget andet kan hurtigt ændre en menighed. Hvordan forholder vi os til alt det nye og fremmedartede? Har vi forståelse for nyankomnes situation i menigheden? Hvad foretager vi os for at sikre, at de nyankomne føler sig hjemme i vores menighed? Åbner vi dørene for dem?

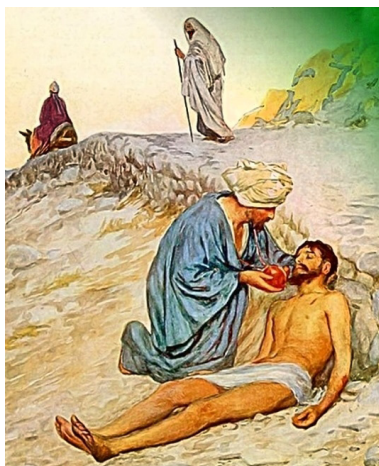
I en sådan situation kan der være behov for en mellemmand, en formidler af kontakter, en, der kan slå bro over barriererne og mistilliden. En sådan mellemmand og brobygger var Barnabas, som vi hører om i dagens første læsning. Han var selv en af menighedens faste støtter og efter at have talt indgående med Paulus og hørt hans livshistorie, formåede han at berolige menigheden, som efterfølgende åbnede sine døre for Paulus. Ved dåb og firmelse får hver kristen en fadder. Det er fadderens opgave at indestå for vedkommende over for menigheden og at yde støtte og vejledning på hans/hendes kristne livsvej.

Barnabas blev 'fadder' for Paulus i urkirkens menighed, men hans fadderskab var ikke forbundet med et sakramente. Måske er den slags 'faddere', vi i de kristne menigheder i vore dage har brug for; folk, der kan tage de nyankomne ved hånden; folk, der kan nedbryde de barrierer, menigheden opbygger; folk, der kan slå bro over de mange forskellige meninger og holdninger i menigheden. Her er ikke tale om at oprette et nyt embede i kirken. Der er tale om en karisma, og vi må bede om, at nogle i vores menigheder får denne karisma.

Hvor angsten overvindes, åbnes der døre for et nyt og ægte liv. For Paulus var 'fællesskab' et grundbegreb for den kristne menigheds livsstil. Sådan må det også være i vores kristne menigheder. Takket være Barnabas' indsats som brobygger og formidler, åbnede urmenigheden i Jerusalem sine døre for Paulus, og i fællesskab kunne han og menigheden tage fat på den store opgave at forkynde det glade budskab for andre.

Vi har brug for mennesker som Barnabas, der formår at bygge bro over menighedernes uenigheder, stridigheder, afvisninger og mistillid, og som med deres virke bidrager til at skabe et levende fællesskab, der med styrke vidner om kristen tro i den verden, vi lever i.

H. A. Egenolf

At elske hinanden

I skal elske hinanden! - Dette krav vil og kan kristne principielt ikke afvise. For kort tid siden kom en kvinde til mig og sagde: 'Jeg kan efterhånden ikke holde ud at høre vi skal elske hinanden. Kravet gentages igen og igen - især i påsketiden - og det skaber problemer for enhver af os. Man kan ikke elske mange mennesker'. Det kan man kalde en ærlig udtalelse.

Et krav bliver ikke lettere at opfylde, fordi det gentages. På dette punkt har mange kristne prædikanter nok taget det for let. Vejledning i at praktisere næstekærlighed hører man sjældent noget om.

Men sådanne vejledninger findes i de traditionelle prædikenbøger. For eksempel finder vi hos Augustin den enkle vejledning: 'Elsk og gør, hvad du vil'. Kærligheden giver den rigtige holdning, og jeg tror, man kan forlade sig på dette råd. Men hermed kan man ikke afslutte det vanskelige spørgsmål, for Augustins ord hjælper os i mange situationer heller ikke videre.

Når spørgsmålet vedrører næstekærlighed, var og er kristnes eksempel værdifuld. Det første eksempel er Jesus selv. For ham var kærlighed til medmenneskene af større værdi end alle religiøse ceremonier. Han afbrød gudstjenesten i forbindelse med sabbatten i synagogen, for at helbrede en mand med en lam hånd. Manden ville nok have været lige så glad for at være blevet helbredt efter gudstjenesten. Men for Jesus drejede det sig ikke kun om helbredelsen. Med sin handling viste han, at kærlighed kommer før fromhed. Denne rangfølge ville han på en provokerende måde fremhæve: Kærlighed til menneskene og konkret hjælp kommer før den fromme bøn.

En anden gang fortalte Jesus beretningen om den barmhjertige samaritaner, som ikke bekymrede sig om forbuddet mod at røre ved blod og lig. Da han på sin vej fra Jerusalem til Jeriko så den 'halvdøde' mand ligge på vejen, gjorde han netop det, der var nødvendigt for at redde den overfaldne mand. Når

Jesus så sultende mennesker omkring sig, sagde han til sine disciple: 'Giv dem noget at spise!'.

Disse eksempler viser os, at det for Jesus drejede sig om handlinger - kærlighedens handlinger. Vi har ikke kontrol over vores følelser. Om vi finder et andet menneske sympatisk eller usympatisk, kan vi ikke altid kontrollere. Næstekærlighedsbudet lyder heller ikke: 'Du skal gøre mod din næste, hvad du føler for det' - men det hedder: 'Du skal gøre mod din næste, hvad der gavner ham'. Eller som Jesus formulerede det: 'Alt, hvad I vil, at andre skal gøre mod jer, skal I gøre mod dem'. Eller: 'Elsk din næste som dig selv'. Intet menneske elsker sig selv på grund af ungdom, skønhed eller sympati, men fordi det er sig selv. Selv om man synes, at man selv er grim og usympatisk, foretager man sig dog ofte det, der gør en godt.

At skelne mellem følelse og handling i forhold til kærlighed er imidlertid ikke helt uden problemer. Vores handlinger afspejler vores følelser om vi vil det eller ej. Det er ikke meningen, at næstekærlighedsbudet skal gøre os til spaltede mennesker, som forstiller sig eller handler anderledes end de føler. Men vi skal være mennesker, for hvem andres nød er vigtigere end vores egen sjælefred.

Når det er nødvendigt, kan man gøre en hel del for at komme væk fra de negative følelser mod andre. Man kan forsøge at sætte sig i den andens sted, at sætte sig ind i, hvad den anden føler i sin situation. Hvordan har han det? Hvilken opvækst har han haft? Hvad har været med til at præge ham? Hvordan mon jeg ville have det, hvis jeg var i hans sted? Christian Morgenstern har engang sagt: 'Alt er smukt, når man betragter det med kærlighed'.

Ved at se på Jesu eksempel er vi straks begyndt at teoretisere, men det skader ikke, for eksempler skal tænkes igennem, hvis de skal have betydning for vores eget liv. Lige så vigtigt, som at gennemtænke tingene er det at se på ens egne erfaringer. Hvad gjorde mine forældre, når jeg som barn fik vanskeligheder? Hvem husker jeg, når jeg spørger mig selv: 'Hvem har været god ved mig?' Hvad har jeg lært af mine dårlige erfaringer?

Vi har allerede fået en helt lille samling af gode råd i forbindelse med at praktisere næstekærlighed. Samlingen er ikke komplet, men den kan være en hjælp i hverdagen, hvor næstekærligheden skal praktiseres for således at blive bedre kristne og få mere livslykke, som et ordsprog siger: 'Den, der sår kærlighed, høster glæde'.

Winfried Blasig

Den gode strid

Refleksion fra 1. Tim. 6, 11-16

Det er Paulus selv, der udtaler formaningens. Tituleringen 'Guds menneske' anvendtes om profeterne og om Moses, og i den hellenistiske jødedom anvendte man udtrykket 'pneumatikos', den, der var givet åndelige gaver og kunne formidle disse. Her gælder tiltalen Timoteus, som står som prototype for alle troende.

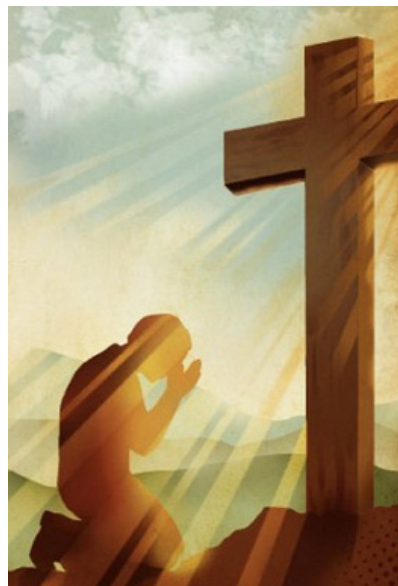
Timoteus formanens til at 'holde sig fra alt dette'. Ud fra sammenhængen er det klart, at det her drejer sig om at holde sig væk fra vranglærernes vej, ikke ved en passiv 'holden sig uden for', men ved en aktiv indsats. Hvad der ligger i en sådan aktiv kristen livsførelse antydes i det dydskatalog, der følger umiddelbart efter: Retfærdighed (et liv, der engagerer sig i de sociale relationer), gudsfrygt (et liv, hvor teori og praksis går hånd i hånd), tro, kærlighed, udholdenhed og sagtomdighed (de holdninger, som skal præge en Jesu discipel).

Disse etiske holdninger kommer ikke af sig selv - man skal gøre sig umage og kæmpe for at bevare troen. Kaldet til at leve som kristen kommer fra Gud selv, og ved dåben (eller ved ordinationen) har Timoteus i vidners nærvær bekendt: 'Jesus er Messias' og således besvaret Guds kald.

For at understrege betydningen af denne bekendelse anvender Paulus en kendt formulering, der er todelt. Denne trosformulering anvendtes i kirken, da den kom i forbindelse med hellenismen. Man bekendte sig til arven fra Israel og til Jesus, Guds Messias.

'Strid troens gode strid'. Sådan lyder det i dagens anden læsning. Et temmelig militaristisk udtryk, og nogle vil sikkert indvende: Kristendommen har at holde sig ude af livets stridigheder. Kristendommen bør holde sig til kirken og sakristiet. Den kan beskæftige sig med kunst og kultur, tage sig af livets højdepunkter og bekymre sig for det sociale arbejde. Men den skal under ingen omstændigheder kæmpe. Mange har det indtryk af kirken: hæderlig, harmløs, langt fra livets stridigheder. Tager vi dagens læsning alvorligt, har disse mennesker ikke ret.

Men dagens læsning omfatter ikke alle kampe. Opfordringen til at kæmpe vedrører ikke de kampe, der føres inden for kirken. Her kæmpes der om gamle eller

nye salmer, om mundkommunion eller kommunion i hånden, om formler og ord. Man strides om Jesus er død for 'de mange' eller 'for alle' og er ikke klar over, at 'de mange' på hebraisk betyder 'alle'. Ingen opfordres til at kæmpe den slags kampe. De er af det onde.

Der er andre kampe, der er af det onde: stridig- heder blandt præster, i menighedsråd, mellem yngre og ældre kristne, mellem progressive og konservative. Disse kampe har svækket mange menigheder og lammet mange kristne. Disse kampe har gjort kirkens enhed utroværdig og er af det onde.

Hvad menes der med 'troens gode strid'? Når et menneske kommer til tro, må det hensesynke i en rolig inderlighed. Når et menneske bliver kristen, bliver det placeret midt i et spændingsfelt mellem godt og ondt. Den kristne bliver vidne for Jesus af Nazareth og hans rige, og som vidne må den troen- de træde i aktion. Som vidne må den troende kæmpe.

Først og fremmest må vi alle erkende, at det onde ikke blot eksisterer uden for os selv, men også i os selv. Derfor må vi virkelig kæmpe imod trægheden, hjerteløsheden, stoltheden, ondskaben, og denne kamp bliver vi aldrig færdig med at kæmpe. Vi har tendens til tåbelige kompromisser. Vi finder på tusind forklaringer og undskyldninger af enhver art. Vi bliver trætte i denne kedelige og udmattende kamp.

Som kristne må vi også kæmpe imod det onde i verden. Når menneskers liv, frihed og værdighed trues, har vi ikke lov til at tie. Vi må begrundet, klart og modigt protestere. Men ikke nok med en protest: Vi skal sætte det gode op imod det onde.

Et eksempel: Det har liden værdi, at man protesterer imod abort. Der må findes nye veje for at hjælpe

mødrene og sikre de uønskede børn et godt liv. Det har liden værdi at betegne krig som djævelens værk. Vi må anstrenge os for at finde og levendegøre tidssvarende former for samliv, konflikt- løsning og forsoning. Sådanne forsøg kan resultere i, at vi som kristne bliver kritiseret, mistænkeliggjort og forfulgt og kampen kan medføre lidelse for de involverede.

Hvis tidens tegn ikke bedrager os, synes der at være en tendens til, at kristne forsøger at holde sig ude eller fri af tidens problemer. Man kan spore en flugt ind i ghettoen. Den blide religion synes at leve i en fint i en form for resignation og flugt. Ikke mere at ville 'stride den gode strid' synes at være en fristelse i vor tid. Helt ærligt må vi også erkende, at denne afstandtagen fra at kæmpe kan antage fromme former, som understøttes af slagord: Inderlighed og meditation. Opfordringen til at kæmpe den gode strid har adresse til os alle både som enkeltpersoner og som menighed.

I vore dages kirke er der - Gud ske lov - mange kristne, som har påtaget sig en eller anden opgave i menigheden: i menighedens ledelse, i undervisningen eller i det karitative arbejde. De overtager bønnens tjeneste og mange andre usynlige tjenester, som ofte først bliver anerkendt, når de ikke mere bliver udført. Det er glædeligt at fastslå, at mange har en god vilje til at gøre en indsats, men desværre sker det også, at mange hurtigt bliver trætte.

Man ser unge mennesker, der med stor begejstring begynder at arbejde for kirken. De vandrer fra en gruppe til en anden, men finder ikke det, der svarer til deres forventninger, og nogle af dem forlader endda kirken. Den samme proces kan man se gentaget hos kristne i alle aldre. Man engagerer sig i sognearbejdet, men bliver træt af de mange konflikter og trækker sig tilbage til en rolig kristendom på det private og personlige plan. Det er et mønster, som går igen - også hos ordensfolk og hos præster. Det drejer sig altså om at bekæmpe resignationen og 'trætheden' i det kirkelige arbejde.

Til syvende og sidst kan al træthed i arbejdet og al usikkerhed i det kristne liv vel føres tilbage til en mangel på håb. Den troende bliver magtesløs, hvis han ikke ser fremad. Hele tiden at fokusere på det ondes overmagt og glemme Jesu magtfulde herredømme, som troen jo handler om, dét virker deprimerende. Det er derfor vigtigt, at vi tilegner os det dagens læsning udtrykker: Hold buddet (at elske Gud og næsten), uplettet og uangribelig, indtil vor Herre Jesu Kristi tilsynekomst, som den salige og eneste hersker, kongernes konge og herrernes herre, skal lade os se, når tiden er inde, han, den eneste, som har udødelighed og bor i et utilgængeligt lys, og som intet menneske har set eller kan se. Ham være ære og evig magt! Amen'

Efter Michael Tupec

Modeller for Evangelisering (Side 6)

ved inddragelse af socialvidenskabelige erkendelser i det pastorale, ved optagelse af religionshistoriske arbejder og ved fornyelse af ekklesiologi. Missionerne søger man nu at forstå ud fra kirkens mission, og man begynder mere indgående at undersøge situationen eller konteksten, inden for hvilken den finder sted. Det førte ikke mindst til en positiv vurdering af ikke-kristne religioner på Det andet Vatikankoncil. Religions- og kirkesociologi bragte den vestlige kristendoms sande situation og menneskenes religiøse adfærd frem i lyset: Kristendommen er her på vej til at blive en minoritet. De store masser er 'ikke- praktiserende', men der kan alligevel være tale om vækst i den overbeviste kristne tro.

Hvorfor hedder denne model den 'kerygmatiske evangeliseringsmodel'?

Man satser her på kraften i evangeliets forkyndte ord og går i grunden ud fra den antagelse, at Ordet, når

det taler til mennesket i trosnød, uden videre bliver forstået og accepteret. Ved nærmere eftersyn viser det sig, at det kun omfatter dem, som allerede forud er interesserede, altså Ordet rammer og berører de, der på en eller anden måde allerede har relationer til kristendommen. Dem, som overhovedet ikke oplever de kan stille noget op med kristendommen, eller dem, der i bund og grund allerede har forladt kristendommen, kan den kerygmatiske evangelisering ikke nå. For dem vækker denne evangelisering indtrykket af en permanent indoktrinering, en hjernevask. En på monolog baseret evangelisering har også vanskeligheder med en dialogs anliggender. Kort efter koncilet ytrede J. Ratzinger sig således: 'Den kirkelige opgaves kerne, budskabet om Jesus Kristus som frelser og forløser, kan som sådan ikke fremlægges af kirken til forhandling, men må til syvende og sidst blot forkyndes. På denne måde bliver forkyndelsen kirkens egentlige udtryksform, som den skylder de andre'.

Gud alene er nok

Hvordan går det med kirken? Hvilken kurs styrer den efter? Hvad vil der ske med vores egen kirke og menigheder? Uoverskuelige strukturer, uløselige konflikter, utallige forventninger, præstemangel, folk melder sig ud, tilbagegangstendenser, svigtende engagement, håbløshed, fundamentalistiske tendenser i trosspørgsmål og i religiøs praksis, ligegyldighed, intolerance, manglende solidaritet - og sådan kunne man blive ved.

Disse og lignende spørgsmål vedrører ikke problemer, som blot angår os i dag. Også de første kristne menigheder - 'dem, der hørte til Vejen', som de kaldte sig (Apg. 9,2) - måtte tage stilling til mange problemer og vanskeligheder. Det var også tilfældet

Alligevel må man fastholde den vigtige indsigt, som denne model har givet. Det drejer sig om at indlade sig med 'livsmiljøet', konteksten, og der, at leve som kristen blandt og med mennesker, der har en anden tro. Det drejer sig ligeledes om at lade budskabet komme til udtryk. Hvordan? - det er en anden sag. 'Samvær er ikke nok. Det må være samvær i Guds navn og med blikket fæstnet på Jesus Kristus. Kort og godt, der er ikke tale om mission, hvis man ikke bringer noget andet. Der er ikke tale om mission, hvis der ikke findes frugtbare spændinger. Hvis de ikke er til stede, er der nok en kineser, en proletar eller en kæmpende arbejder, men der er ikke tale om mission... Når kirken er til for verden og ikke for sig selv, ikke for sin egen forherligelse eller for sin egen succes eller for sin egen magt, når den har en mission at udføre over for verden, må den frem for alt selv være noget andet end verden...

QMN

for menigheden i Thessaloniki, som Paulus nu - efter at have besøgt den flere gange - skrev endnu et brev til. (2. Tess. 1, 11-2,2).

I sit brev søger Paulus at trøste og opmuntre de kristne, som havde været udsat for de første kristenforfølgelser omkring år 50. Paulus må have haft et særligt forhold til menigheden i denne havneby på Makedoniens kyst, for han skriver til dem i en fortrolig, venskabelig, faderlig stil; men der er også noget, der må sættes på plads.

Der var åbenbart nogle, som mente, at 'Herrens dag', dagen for Jesu Kristi genkomst, var meget nært forestående. Derfor var det ikke mere nødvendigt at arbejde og at sørge for sine egne omgivelser og for problemerne i verden. Over for denne indstilling pointerer Paulus: '...lad jer ikke straks bringe ud af fatning eller skræmme...' (2. Thes. 2,2).

Paulus henvender sig til en bestemt menighed med dens konkrete problemer, men henvendelsen gælder også vores menigheder med deres problemer i dag: '...lad jer ikke straks bringe ud af fatning eller skræmme...'

Den hellige Teresa af Avila har sagt: 'Intet skal ængste dig, intet skal gøre dig bange. Alt forsvinder, kun Gud bliver tilbage. Når Gud lever i dig, hvad mere har du så brug for? Gud alene er nok.'

Men Paulus nøjes ikke med smukke ord. Hans forbønner for menigheden er samtidig hans opmuntring. Klart og tydeligt siger han: 'Derfor beder vi også altid for jer om, at vor Gud vil gøre jer værdige til hans kaldelse og med kraft fylde jer med alle gode forsætter og alle troens gerninger'. Derved stiller han bønnens magt i centrum - ikke blot hans egen bøn, men menighedens bøn. Hvor meget jeg end beder, anråber, appellerer, trænger mig på, ja af og til endog strides med min Gud, er det udtryk for bønnens magt.

Enhver døbt kristen har ifølge Paulus fået en opgave at udfylde, så Jesu navn må blive herliggjort i deres liv og handlinger. Stillet over for alle spørgsmål og problemer, der præger vor tid, må vi lægge mærke til Paulus' anvisninger: '...lad jer ikke straks bringe ud af fatning eller skræmme...' **'Når Gud lever i dig, hvad mere har du så brug for? Gud alene er nok.'**

'I er ikke et resultat af skæbnens lune, men I er villet og elsket af Gud og sat til at vidne om Guds kærlighed, så Gud må blive herliggjort.'

Clemens Dietz

Om Missio

Missio er, som organisation, hele verdenskirkens fællesanliggende.

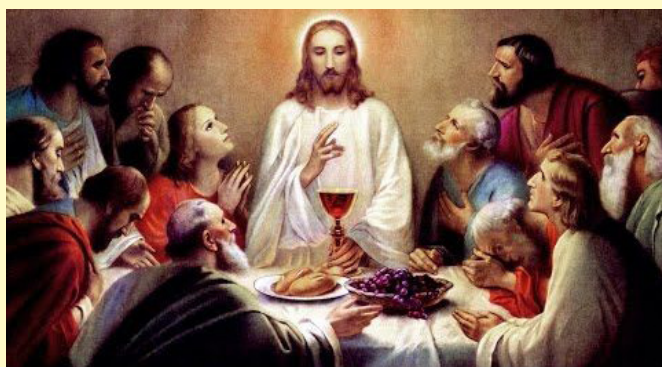
De såkaldte "Pavelige missionsværker" er repræsenteret i 125 lande og består af:

- Værket for troens udbredelse
- Børnenes missionsværk, der fremmer projekter, der sigter på uddannelse og sundhed.
- Apostlen Petrus' Værk, der søger at fremme kirkelige kald i missionslande og at uddanne præster, kateketer m.fl.
- Pontifical Missionary Union

Missio Danmark er en del af De såkaldte "Pavelige missionsværker", som er pavens officielle velgørhedsorganisation til oversøisk mission. Missio Danmark bringer håbet om evangeliet, hvor der er uro, fattigdom eller usikkerhed og hjælp til, hvor kirken er ny, ung eller fattig. Missio Danmark giver lokale mennesker mulighed for at danne og opretholde trofællesskaber.

Vi hjælper også med at uddanne og pleje fremtidige ledere, så Kirkens vitale arbejde kan fortsætte med at finde sted. Missio er, som organisation, hele verdenskirkens fællesanliggende.

En gang årligt samles repræsentanter fra alle 125 lande, hvor missio er virksom, til en konference i Rom. Konferencen fordeler på demokratisk vis (én mand = én stemme) de indsamlede beløb og beslutter, hvilke projekter, der skal støttes. Pengene sendes normalt ikke til Rom, men sendes via Den Apostoliske Nuntiatur til modtagerne efter Rom-konferencens anvisninger.

TUSIND TAK FOR STØTTEN

Tusind tak til alle menigheder, ordener, kongregationer og til alle bidragydere, der på ene eller den anden måde støttede Missio Danmarks arbejde i 2022. Tak for kollekten på verdensmissionssøndag og Børnemissio på trods af, at stigende inflation, eksplosive energipriser og stigende rente sætter dagsorden i disse dage. Vi har et fællesskab, der giver både håb og støtte til vores brødre og søstre – i solidaritet med de unge kirker – og som har bidraget til, at det glade budskab vokser og gror – også dér, hvor jordbunden er karrig. Tak også til alle ordner og kongregationer, institutioner og støttekredsens bidragydere. Jeres gavmildhed har virkelig rørt mig. Jeg er dybt taknemmelighed over, at vi står sammen og støtter hinanden. Endnu engang tusind tak for jeres bønner og trofaste støtte gennem årene. Må Gud velsigne og belønne jer for jeres gavmildhed.

Hjertelige hilsener
P. Quang Minh Nguyen

Kontonr: 4183 1686 3564
MobilPay: 57 577
email: missio@missio.dk